

спане — утре вечеръ. Такава е, друже, играта...

Влакътъ затрещѣ по желѣзенъ мостъ, отмина, и наново глухо затрака. Снопове искри се изсипваха вѣнъ, като хвърлени шепи свѣтулки. Нощта натискаше съ умора пѣтниците. Вагонътъ притихна. Само откъмъ конгресиститѣ единъ тънъкъ и дрезгавъ гласъ питаше нѣкого сърдито:

— ...Ти, думамъ, Цоню Рачевъ отъ Габрово, знайшъ ли го?.. Щомъ си отъ нашия полкъ, какъ, думамъ, да не си го чувалъ? Дето се качи на орждието отгоре, и го превзе. Топличко още. Ей ме, нѣ, азъ съмъ сжщия — гледай ме. Ама на мене кръсть нѣмѣ... Пъкъ тебе те накичили, думамъ...

Търговския пѣтникъ прибра тевтерчето си, кивна къмъ преградката и рече:

— Отъ какъ сж се качили, все за туй се оплаква. Много му е мѣчно че не му дали кръсть...

Машиниста надникна оттатъкъ.

Конгресиститѣ, разхвърляни, по чорапи, съ зачервени сѣнливи лица слушаха единъ отъ другаритѣ си, низко остриганъ, съ